

LENI SARIS
Bloemen voor Bettina

LENI SARIS

Bloemen voor Bettina

De in deze omnibus opgenomen roman *Vertrouwen in de toekomst* van Karin Peters verscheen eerder bij Uitgeverij Kluitman in de Romanserie als *Heb vertrouwen in de toekomst, Daniëlle*.

Eerste druk in deze uitgave 1999

NUGI 342

ISBN 90.205.2492.5

Copyright © 1999 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Het was stil in huis en Bettina Duparc zat met de ellebogen op haar bureau en het hoofd in de handen gestut somber naar buiten te kijken. Ze had de gelegenheid aangegrepen om meteen met haar huiswerk te beginnen. Haastig had ze de boeken op het bureaublad uitgestald, nu ze eens de kans had een keer rustig en zonder afgeleid te worden haar huiswerk te doen, zonder de klijvende stemmen beneden, die steeds luider werden als de ruzie heviger werd. Nu was het stil. Mama en papa waren er niet. Toch lukte het nu evenmin de gedachten bij de boeken te houden.

Wanneer was het nou begonnen, tobde ze stil voor zich heen en staaarde naar de tuin zonder iets te zien. Ze had tot voor een halfjaar best een prettig leventje gehad. Ze was enig kind en zoals ze vaak te horen had gekregen op school, verwend omdat haar zelden iets werd geweigerd. Als papa iets niet goedvond, kreeg ze het wel van mama gedaan en omgekeerd gebeurde hetzelfde. Dat wist Bettina goed uit te spelen. Dat er toch iets mankeerde aan de onderlinge verstandhouding voelde ze wel en ze onderging het als onprettig, maar ze maakte zich er verder niet zo druk om. Het was nu eenmaal zo en als ze zo op school haar oor te luisteren legde, dan waren er heel wat kinderen die thuis nou niet bepaald een hemel op aarde hadden omdat hun ouders het niet meer met elkaar konden vinden of van elkaar gescheiden waren.

Het leek Bettina vreselijk, maar het waren voor haar verhalen en niet meer. Bij haar thuis ging alles gladjes. De verhouding was koel maar wel goed. Geen uitschieters naar boven of beneden, zo noemde Bettina het ondeugend en ze vlinderde vrolijk verder. Er was niets waar Bettina niet aan mee kon of mocht doen. Ze droeg dure kleren en schoenen, precies de juiste, en woonde in een mooi, comfortabel huis. Haar moeder was meester in de rechten en verbonden aan een advocatenkantoor, en haar vader verdiende, zoals hij trots vertelde, goud in 'de handel', wat die dan ook mocht omvatten. Wel had Bettina vaak het onaangename gevoel dat haar

tengere, fijnbesnaarde moeder zich schaamde voor de uitbundige leefwijze van haar man. Het had Bettina allemaal niet echt gestoord. Ze had luchthartig haar eigen vrolijke leventje geleid. Ze was populair bij haar klasgenoten en vele vrienden en vriendinnen, bovendien zag ze er aantrekkelijk uit en dat wist ze. Dat ze nog geen tot in de grond bedorven tiener was geworden, had ze te danken aan haar van nature vriendelijke en goedhartige karakter. De gemakkelijke manier om met mensen om te gaan had ze van haar vader.

Over haar moeder had ze een bijzondere mening, waarvan iedereen op school op de hoogte was sinds de leerlingen voor een speciaal werkstuk, de meest naar buiten tredende eigenschap van hun ouders moesten omschrijven.

'Mijn moeder is net een kameleon. Ze kan de kleur aannemen van het gezelschap waarin ze verkeert, leuk, uitbundig, ingetogen, geestig of heel vervelend. Ik denk toch dat ze wel een goede advocate is. Ze kan soms heel geduldig zijn, maar ook opvliegend en ik weet niet hoe ze werkelijk in elkaar zit. Papa is minder gecompliceerd. Zakenlui gaan met trucjes om en dat zal hij ook wel doen, maar hij is nooit gemeen en zal iemand nooit echt benadelen. Verder is hij heel vriendelijk, maar hij kan ook erg opvliegend zijn... driftig. Dat spijt hem later. Maar ik houd van mijn ouders. Ze zijn lang niet volmaakt... maar dat ben ik evenmin.'

Ze had een hoog cijfer veroverd met haar werkstuk. Toen Bettina hoorde wat anderen ervan gemaakt hadden en hoe bizar en cynisch het soms klonk, was ze dankbaar dat haar eigen wereld in orde was. Ze had weliswaar niets verteld over een sfeer van warmte en hartelijkheid, niets over de koele, vaak nogal geïrriteerde manier waarop haar ouders met elkaar spraken. Daaraan was Bettina gewend, ze vond het niet prettig, maar het deed evenmin echt pijn. Ruzie was er nooit en dat veranderde zo plotseling, zo heftig, dat Bettina, die boven over haar boeken zat gebogen, de eerste minuten bevend van schrik ongelovig zat te luisteren naar het woedende geschreeuw en het gegooi met deuren. Toen de verbijstering langzaam week, maar het lawaai beneden voort-

duurde, veranderde de schrik in woede. Bettina schoof haar stoel wild achteruit, stormde de trap af en gooide de deur van de zitkamer open.

„Wat bezielt jullie nou?” Ze moest met stemverheffing praten, omdat de discussie tussen haar ouders zo verhit was dat ze Bettina niet eens gehoord hadden, of er geen acht op wens-ten te slaan. Bettina’s moeder wendde zich met een furieus gebaar naar haar dochter, schreeuwde met een vertrokken gezicht en flitsend boze ogen: „Bemoei je er niet mee en ga naar je kamer.”

„Wat moet ik op mijn kamer doen als jullie hier als gekken staan te schreeuwen?” riep Bettina met verheffing van stem en tranen in haar ogen. „Jullie gaan zo tekeer, dat ze het buiten kunnen horen. Wat is er nou aan de hand?”

„Ja, vooruit, ga naar je kamer!” De toon van Bettina’s vader was ook niet vriendelijk. Bars, hard en kortaf. Dat was ze helemaal niet gewend, evenmin als het barbaarse geschreeuw en de botte afwijzing zich er niet mee te bemoeien, terwijl niemand zou kunnen ontkennen dat het Bettina wel degelijk aanging.

Ze was zo ontdaan door het voorval dat ze niet in staat was zich weer tot haar huiswerk te bepalen. De volgende dag haalde ze voor het eerst een dikke onvoldoende voor diverse vakken die tot haar huiswerkpakket hadden behoord. De opmerkingen hierover beantwoordde ze met een grote mond. Toen een van de leraren, waar ze juist goed mee kon opschieten, vroeg wat haar mankeerde, viel dat ook niet in goede aarde. Als je altijd goed was en één keer iets verkeerd deed, aldus de opstandige Bettina, die met woedende ogen naar haar leraar opkeek, dan werd het stormsein gehesen, terwijl er genoeg waren die altijd op hun geluk vertrouwden en er met de pet naar gooiden, maar nauwelijks opmerkingen kregen.

Ook dat was niet waar, maar Bettina was zo duidelijk in een vreselijk dwarse bui en klaar voor het gevecht dat de leraar haar verder bewust negeerde. Ook dat beviel Bettina niet.

Ze begon hinderlijk met boeken van links naar rechts te smijten, waarop haar verzocht werd het lokaal te verlaten. De

zaak dreigde te escaleren toen Bettina brutaalweg weigerde en ze gewoon zat te wachten van haar stoel gesleurd te worden, richting deur.

„Bettien, doe niet zo stom... ga nou!” fluisterde haar beste vriendin Milène, die naast haar zat. „Hij wordt echt razend, wat heb je hier nou aan?”

Gelukkig had de leraar zo'n scherp gehoor dat hij Milènes luid gefluisterde woorden opving, waardoor bij hem de drift wegebde en hij zichzelf weer onder controle kreeg.

„Hindert niet, Milène, laat haar maar zitten,” zei hij, zo rustig alsof er niets aan de hand was. De rest van de les bracht Bettina door met haar ellebogen op de tafel en haar boze hoofd in beide handen, volkomen genegeerd. Toen was de pret er natuurlijk af, voorzover Bettina het als 'pret' had beschouwd. Ze kalmeerde er wel door en zat zich af te vragen waarom ze zich in vredesnaam zo idioot had aangesteld. Het was duidelijk dat ze had willen afreageren, maar toch... ze had nooit durven denken dat ze meteen zo door het lint zou gaan nu haar iets dwarszat. Daaruit bleek wel, dacht ze somber, dat een mens snel over zijn toeren kon raken, zoals haar ouders. Zelf was ze tenslotte, gezien haar gedrag van het afgelopen uur, geen draad beter. Haar ouders hadden dan tenminste nog samen ruzie gehad, zij had haar boze bui op onschuldigen afgereageerd.

Na schooltijd verdween ze zo haastig op haar fiets dat niemand haar iets kon vragen. Ze voelde wel dat ze nagestaard werd en ze kon zich het commentaar wel voorstellen. Dat zou niet mis zijn. In haar huidige stemming liet het haar koud. Ze zat zeker anderhalf uur in een parkje met haar fiets achter de bank. Pas toen een paar opgeschoten knapen haar zagen zitten en vervelend begonnen te doen, stond ze op. Ze pakte haar fiets en verdween, achterna gescholden door de twee knapen. Deze hadden een vocabulaire die er niet om loog en zwaar te verteren was voor fatsoenlijke oren. Bettina sloot zich daar gewoon voor af. Ze begon harder te fietsen toen ze tot de ontdekking kwam dat het bijna halfzes was en ze veel te laat thuis zou komen.

Misschien zouden haar ouders het te druk hebben met hun eigen moeilijkheden, dacht ze hoopvol, zodat ze het niet eens zouden merken dat ze nog niet thuis was. Zo vroeg aten ze meestal niet en misschien was mam nog niet thuis. Ze kwam meestal als laatste en goochelde dan heel handig met ingrediënten uit de altijd rijkge vulde koelkast en vriezer. Een vreemd ratjetoe meestal, maar toch smakelijk, zelden 'gewoon' aardappeltjes, groente en vlees, maar wel veel 'groenvoer', heel gezond. Bettina grinnikte. Ze gooide haar fiets haastig tegen de schuur aan en wipte door de zijdeur naar binnen, waar ze opgewacht werd door een furieuze moeder.

„Ja, dat had je gedacht! Beschaam je zo ons vertrouwen en kom je iedere dag als wij nog niet thuis zijn anderhalf uur te laat thuis... en waar hang je dan uit? Stiekem naar binnen sluipen, hè?”

„Nou zeg, kalm een beetje!” Het klonk brutaal, maar het was wel begrijpelijk dat Bettina zo reageerde. „Waarom doe je zo gek? Ik heb gewoon een beetje zitten dromen in het park en de tijd vergeten, maar jullie zijn zo... eh... prikkelbaar dat ik het beter vond om stilletjes naar boven te verdwijnen. Zo zit dat, moe!”

Als ze dit laatste woord nu maar niet met onnodige, spottende nadruk had gezegd, was er waarschijnlijk niets gebeurd, maar nu kreeg ze als antwoord iets wat ze nooit eerder in ontvangst had hoeven te nemen: een suizende draai om haar oren, zodat ze tegen de trap aan struikelde.

„Zeg eens, ben jij nou gek geworden?” De stem van Bettina's vader klonk woedend en hard. Daar stond hij in zijn volle, imponerende lengte en breedte in de deuropening. „Hier wordt niet geslagen, door niemand. Wat geeft jou het recht Bettina om haar oren te slaan?”

„Omdat ik haar moeder ben en zij hondsbrutaal is. Bemoei je er niet mee!”

Bettina kromp ineen, niet om de klap, maar omdat er weer ruzie losbarstte over haar hoofd. Zij was de oorzaak. Die verschrikkelijk hoge, kijvende stem was van haar moeder, die altijd de rust in persoon was geweest en het donderend

geweld van haar vaders stem... ze kende hem niet zo en vond het schokkend en vreselijk om hem zo te zien.

„Schei ermee uit... het was immers mijn schuld. Ik was brutaal. Het zal allemaal mijn schuld wel zijn!” Bettina rende snikkend naar boven, de deur van haar kamer sloeg hard in het slot. Beneden werd het stil.

„Je hoeft anders niet zo overdreven te reageren,” merkte haar moeder bits op, toen Bettina een halfuur later aarzelend naar beneden kwam en haar plaats aan tafel zwijgend innam. „In ieder huishouden zijn weleens woorden.”

„Ik kan er niet tegen,” zei Bettina kortaf. „Woorden zijn toch anders dan jullie geschreeuw. Kun je niet gewoon met elkaar praten? Wat is er nou eigenlijk aan de hand?”

„Daar moet jij je helemaal niet mee bemoeien,” weerde mevrouw Duparc af, op dezelfde onaangename toon.

Bettina keek naar haar vader.

„Ik ben niet begonnen met schreeuwen,” zei hij.

Dat vond Bettina een kinderachtige opmerking. Ze haalde minachtend de schouders op en dat had ze beter niet kunnen doen. Haar vader vond Bettina brutaal omdat ze dacht dat ze hier in huis maar alles kon zeggen en doen, en kon gaan en komen wanneer zij wilde, verder had ze zich niet te bemoeien met de meningsverschillen tussen haar ouders. Bettina begreep er nu helemaal niets meer van maar ze kreeg niet de kans er rustig over te praten. Er werd gewoon niet naar haar geluisterd omdat haar ouders ruzie wilden maken zonder de aanwezigheid van hun dochter, die ze op dat ogenblik alleen maar storend vonden.

„Jullie zijn helemaal gek geworden,” zei Bettina. „Het is toch niet mijn schuld dat jullie elkaar hier staan uit te schelden? Dat heb je gisteravond ook al gedaan. Kun je niet op een behoorlijke manier jullie meningsverschillen uitpraten?”

Het was meer de minachtende, cynische toon dan de woorden die Bettina's driftige moeder ertoe brachten haar dochter weer een volkomen onverwachte draai om haar oren te geven.

„Kun je wel, hè?” gilte Bettina, die nooit eerder was gesla-

gen en ook niet van plan was dat te nemen. „Sla je mij soms omdat je h m geen klap in zijn gezicht durft te geven? Nou, je wordt bedankt, van mij zul je geen last meer hebben.”

Ze holde naar boven, achtervolgd door de kijvende stem van haar moeder die haar voor brutale heks uitmaakte. Haar vader zweeg en ze wist niet wat ze erger vond. De deur van haar kamer sloeg in het slot. Ze leunde tegen de deur aan, bevend en hijgend. Voor haar was heel de geschiedenis vanaf de vorige avond, toen de ruzie was losgebarsten, een nachtmerrie, een muur van verdriet en duisternis, waartegen ze hevig geschrokken was opgelopen. Ze had zich bezeerd en wist er geen raad mee. Het kwam allemaal te onverwachts.

Bettina was bang en toch hoopte ze dat het allemaal niet zo'n vaart zou lopen en dat straks mama of papa de zaak met haar zou komen uitpraten. Dan wilde ze best bekennen dat ze zich onbeheerst had gedragen en niet bepaald een voorbeeld van tact was geweest. Ze had alles nog erger gemaakt, maar mama had toch niet hoeven slaan en papa had er niets van gezegd. Ze hadden haar gewoon kwijt gewild. Haar mening deed er niets toe! Bettina voelde zich diep ongelukkig toen bleek dat haar ouders er niet over dachten met hun dochter te praten. De voordeur vloog hard in het slot en Bettina zag even later haar moeder wegrijden.

Bettina was nauwelijks van haar verbazing bekomen toen ze haar vader in zijn auto zag stappen. Geen van beiden had zich nog om Bettina bekommerd. Ze had zich nog nooit zo diep ongelukkig en overcompleteet gevoeld. Het kon haar ouders blijkbaar opeens niets meer schelen wat hun dochter uitvoerde, terwijl ze, omdat ze te laat van school thuiskwam, een uitbrander had gekregen... Maar waarom gingen haar vader en moeder opeens zo tegen elkaar tekeer?

Niet dat ze ooit echt aardig voor elkaar zijn geweest, dacht ze treurig. Maar ze deden toch ook nooit echt lelijk tegen elkaar. Wat moet ik nou?

Ze bleef suf voor zich uit staren, tot ze heel erg naar werd, haar maag kromp samen. Het drong tot haar door dat ze honger had, maar niemand had eraan gedacht dat het etenstijd

was. Verbeeld je, dacht Bettina verschrikt dat mama eten had opgezet en er niet meer aan had gedacht!

Bettina nam de trap met twee treden tegelijk, maar in de keuken bleek uit niets dat er ook maar aan eten was gedacht. De ruzie was blijkbaar al veel eerder uitgebroken, lang voor zij thuiskwam, dacht Bettina cynisch. Ze gaf de poes en de hond te eten, hakte onverschillig een flink stuk kaas af en nam dat mee naar boven met een fles cola. Voorwaar een vreemd diner, maar daar maakte niemand zich druk over, behalve Bettina, die zo rond halftien van nervositeit, een fles cola en een brok kaas maagpijn kreeg.

Om tien uur stak haar vader de sleutel in het slot. Bettina nam niet de moeite hem tegemoet te gaan; ze was moe, verward en vreselijk kwaad. Bovendien had ze te kampen met maagpijn. De deur van haar kamer werd fors geopend. „Is je moeder nog niet thuis?”

„Ziet het er soms zo uit?” vroeg Bettina. „Nou dan... ze is er niet. Ze ging toch voor jou het huis uit en heeft het sindsdien niet meer betreden. Niemand heeft om mij gedacht... Leuk stel zijn jullie, dat moet ik zeggen. Ja, nou kijk je nijdig, maar het kan me geen barst schelen dat je me brutaal vindt... waarom zou ik niet? Ik zit jullie blijkbaar in de weg.”

„Ik ben toch teruggekomen voor jou!”

Het klonk hulpeloos en verdrietig, maar Bettina was op dat ogenblik niet in staat zich druk te maken over de gevoelens van haar vader. Ze had meer dan genoeg aan zichzelf.

„O ja? Nou, dat is dan vlot, hoor,” snauwde ze krimpens van de pijn aan haar maag. „Ik begrijp helemaal niet wat jullie opeens bezielt. Als er iets verkeerd is, waarom vertel je me dat dan niet? Ik ben geen kleuter meer.”

„Bettina, ik kan moeilijk, zodra zich problemen voordoen tussen mij en je moeder, die problemen met jou bespreken. De ruzie die is losgebarsten, heeft misschien nu zijn hoogtepunt bereikt en jij hebt er even niets mee te maken. Als je voor volwassen wilt worden gehouden, bemoei je er dan niet mee en laat ons even met rust.”

„Dus, ik moet m'n eigen weg zoeken, hè? Ach, dat is ook niet

zo bijzonder, dat doe ik immers al zo lang. Nee hoor, ik heb nooit iets te klagen gehad, ik mag alles, ik krijg alles en ik ben altijd regelrecht verwend. Als ik iets wil en jij vindt het toevallig niet goed, dan ga ik naar mama en dan lukt het prompt. Omgekeerd ook. Denk je dat ik niet weet dat jullie elkaar zwijgend dwarszitten? Alleen maar naar buiten alles samen doen? Je denkt toch niet echt dat ik slapend rondloop? Weet je waar het op lijkt... en daar ben ik stilzwijgend – want wat moest ik ermee – altijd bang voor geweest: dat jullie helemaal niet om elkaar geven... zo is dat! Ik ben blij dat ik het eindelijk nou eens zeggen kan. Dat durfde ik nooit... dat kon ik ook niet. Maar nu wel, want nu haten jullie elkaar opeens. Wat is dit nou voor een gezin?"

Ze zweeg even, maar er kwam geen respons van haar vader, die met nietsziende ogen tegen de deur leunde alsof hij niets had verstaan van de beschuldiging, geuit door zijn dochter.

„Zie je wel,” besloot Bettina uitgeput en ontmoedigd, „het is niet alleen deze ruziesfeer... je luistert niet eens. Jullie luisteren nooit, je bent altijd zo met jezelf bezig. Ik hang er maar zo'n beetje bij, hè? Geef haar maar alles wat ze vraagt, dan houdt ze haar mond wel... toch?"

De beschuldigingen waren harder aangekomen dan Bettina kon vermoeden, maar het deed haar op dit ogenblik niets dat ze bezig was haar vader te kwetsen. Dat ze maar bleef door-dragen omdat ze zichzelf zo ongelukkig en gekwetst voelde en zich ongerust afvroeg waar haar moeder uithing. Je moet gewoon niet met een kwade kop in de auto stappen. Bettina was daar intens bang voor sinds ze als vijfjarige eens met haar moeder onzacht tegen de vangrail was geknald. Ze herinnerde zich nog dat mama kort voor de botsing boos op haar was geweest omdat de chocolade van haar ijsje op mama's mooie beige rok terecht was gekomen. Onder de mooi vallende lok op haar voorhoofd droeg haar moeder sindsdien een vinnig klein litteken, het resultaat van die botsing. Boze mensen horen niet achter het stuur van een auto, daar komen ongelukken van. Daarvan was Bettina sinds die dag overtuigd en daarom was ze doodsbang toen haar moeder om twaalf uur

nog niet thuis was. Om halfeen was Bettina in tranen en over haar toeren. Haar vader was om elf uur naar boven gegaan en had alleen troostend opgemerkt dat ze niet zo overdreven moest reageren want dat het allemaal best in orde kwam.

„Mama is zo vaak laat weg,” zei hij kribbig. „Dan maak je toch ook niet zo’n kabaal?”

„Nee, maar ze is nou over haar toeren in de auto gestapt! En al doen jullie idioot... ik hou wel van jullie en ik wil niet dat er ongelukken gebeuren. *Luister je nou naar mij?*”

Ja, hij luisterde wel, maar wist niet waar zijn vrouw was en blijkbaar interesseerde het hem ook niet, dus hij verzocht Bettina rustig te zijn.

„Toe nou, Bettien, ze komt heus wel. Ze zit misschien bij een vriendin stoom af te blazen.”

„Hoe kan dat nou? Denkt ze dan helemaal niet aan mij?” schreeuwde Bettina. „Ze moet wel over haar toeren zijn geraakt, anders zou ze toch niet zomaar zijn weggegaan? Heb jij iets gezegd...? waarover hebben jullie nou opeens voortdurend daverende ruzie? Waarover?”

„Daar praten we nu niet over, Bettien. Ga naar beneden, ik kom zo,” zei Bettina’s vader kortaf. „Doe geen gekke dingen, ga alsjeblieft niet de politie bellen of... eh... ziekenhuizen of weet ik wat. Ik zeg toch dat ik beneden kom!”

Er moest iets gebeuren, want Bettina werd hysterisch van angst en beschuldigde hem van laksheid en onverschilligheid.

„Welja, geef mij de schuld maar. Kun je niet iets genuanceerder denken?” Hij trok, tegen zijn zin, het telefoonboek naar zich toe. „Sta daar niet als de wrekende gerechtigheid, kind.”

„Het gaat me nu niet om wie er schuld heeft. Hoe moet ik dat weten? Niemand vertelt mij iets. Bel nou maar. Het gaat mij op het ogenblik alleen maar om één feit: Is mijn moeder veilig? Snap je dat?”

Haar vader ging er fel tegenin en daardoor hoorden ze niet dat de deur openging. Daar stond ze dan... Bettina’s moeder. Ze zag er kwetsbaar uit, bleek, met donkere kringen om haar ogen, vermoeid en verslagen en zo klein en tener.

„Waar kom jij nou vandaan... het is halftwee!” Bettina liep

op haar toe. „Ik ben dodelijk ongerust geweest. Je bent nota bene om halfzes het huis uitgerend en in je auto gestapt. Denk je dan helemaal niet aan mij?”

„Aan jou?” Haar moeder keek Bettina afwezig aan. „Nee, ik heb even niet aan jou gedacht, ik wilde gewoon alles achter me laten... zomaar. Ik ben naar Ellis in Arnhem gereden, als je het wilt weten. Om twaalf uur ben ik teruggereden.”

Ze keek uitdagend naar haar man, maar die reageerde niet. Bettina zag haar moeders gezicht vertrekken en haar ogen glinsterden gevaarlijk. Opnieuw barstte de ruzie los.

Bettina probeerde haar moeder te sussen. Ze kon verschrikkelijk treiteren, net zolang tot haar man het niet meer uithield en begon te schreeuwen.

„Mama, toe nou...” smeekte ze, „wat win je hier nou mee?”

„Dat moet je dan maar tegen je vader zeggen!” Ze duwde met een ongeduldig gebaar de hand van Bettina van haar schouder. „En bemoei je er verder niet mee.”

„Hoe kan ik dat... me er niet mee bemoeien!” Bettina beefde meelijwekkend. De tranen rolden over haar bleke gezicht, maar noch haar vader, noch haar moeder had oog voor Bettina die wanhopig werd omdat ze totaal geen invloed meer had op deze explosie van haat. Ze luisterden immers allang niet meer naar elkaar.

Toen Bettina's moeder een sigaret had aangestoken en in antwoord op een denigrerende opmerking van haar man met een fel gebaar de aansteker naar zijn hoofd gooide, werd Bettina bang voor ongelukken. Ze gilte het uit: „Schei uit... Ik word zo bang van jullie!”

„Dat hoeft niet, kind, ik ga wel!” Bettina's vader liep langs haar heen de kamer uit. De voordeur viel in het slot, ze hoorden de wagen starten.

„Heb je nou je zin?” vroeg Bettina verbitterd. „Je zult wel zeggen dat ik jou afval en op de hand van m'n vader ben, maar waarom treiter je zo? Hij zei niet eens iets toen je zo laat binnenkwam, jij begon opnieuw. Toch?”

„Je weet niet waarover je praat, Bettien. Misschien is het beter wanneer ik het je meteen vertel voor je allemaal ver-

keerde conclusies trekt." Ze zat, uitgeblust nu, met haar jas nog aan, de sigaret tussen de vingers in een stoel en ze keek vermoeid naar Bettina op. „Je vader wil weg... voorgoed. Ik heb 'm gezegd dat hij dat dan maar moet doen, maar dat doet-ie dan toch weer niet. Niet in deze sfeer, zegt hij.”

Ze haalde met een kwaad gebaar de schouders op. Bettina staarde sprakeloos en lijkwit naar haar moeder. Bevend als een riet zakte ze in de stoel tegenover haar moeder neer, omdat haar benen haar opeens niet meer konden dragen.

„Dat meen je niet, hè?” vroeg ze met een klein, gebroken stemmetje. „Dat kan toch niet! Waarom... waarom?”

„Ja, waarom? Als het niet om jou was geweest, zou hij al vertrokken zijn. Waarom?”

Ine Duparcs ogen gleden door de kamer, die zo anders leek. Vreemd en vijandig, sinds ze op een nooit meer te vergeten woensdag de woorden had gehoord die haar prettig voortkabbende, warme leventje hadden omgeploegd. Alex, die na een van die kleine, onbelangrijk lijkende woordenwisselingen over een afspraak waar ze geen zin in had, plotseling eruit gooide wat hem, zoals later bleek, allang dwarszat: „Ik wil weg, Ine, we hebben elkaar al zo lang niets meer te zeggen... niets goeds in ieder geval. De sfeer hier in huis is zo kil, ieder leeft zijn eigen leven en daar heeft een ander geen deel meer aan. Zelfs Bettientje leeft zo en dat is onze schuld... het gaat niet meer, Ine.”

Ine was ontzettend geschrokken en ze had fel gereageerd. Ze had hem dezelfde vraag die ook Bettina nu timide stelde, beschuldigend toegeschreeuwd: „Is er een ander in het spel?” „Je vader zegt dat dit niet zo is,” zei Ine schamper. „Maar ik geloof hem niet.”

„Waarom zou hij erom liegen?” vroeg Bettina simpel. „Zo is papa niet. Doen jullie daarom niks dan schreeuwen tegen elkaar. Geloven jullie elkaar niet meer? Je kunt iets toch uitpraten? Als jullie ongelukkig zijn, dan...”

„Hij is ongelukkig, zegt hij, ik was dat niet,” viel Bettina's moeder haar in de rede. „Er is met die man niet meer te praten!”

„Met jou ook niet, jij schreeuwt meteen.”

Bettina zuchtte diep en trillend. Ze wilde nu niet huilen, maar ze voelde zich zo ontzettend hulpeloos. Ze kon dit niet aan.

„Dat had ik misschien niet moeten zeggen,” voegde ze haastig aan de beschuldiging toe, „maar ik vind het zo erg dat papa nu, midden in de nacht, het huis uitloopt... net als jij vanavond hebt gedaan. Ik ben dan zo bang, weet je, gewoon bang!”

„Als het niet om jou was, waren we waarschijnlijk geen van beiden teruggekomen,” zei Ine Duparc cynisch.

Het bleef lang stil, toen zei Bettina moedeloos: „Je bereikt helemaal niets met ruziemaken, het wordt steeds erger. Je zegt alleen maar nare dingen tegen elkaar. Ik weet niet wat ik zeggen moet, maar ik hoop zo dat papa gauw thuiskomt.”

„Kom, ga nou maar naar bed. Je kunt hier toch niets aan doen en je vader zal best ergens onderdak gevonden hebben.”

De insinuerende toon ontging Bettina natuurlijk niet, maar ze was te moe en te verdrietig om erop in te gaan.

Haar moeder liep langs haar heen naar de slaapkamer.

Bettina, aan zichzelf overgelaten en diep ongelukkig, wist niet wat ze moest beginnen.

Naar haar kamer gaan betekende nog niet dat ze dan maar rustig naar bed kon gaan. Ze was zo vreselijk ongerust over haar vader en daarom bleef ze op, weggedoken in een grote stoel. Daar vond haar vader haar om drie uur 's nachts. Ze sliep, ongemakkelijk hangend in de stoel.

„Bettientje!” Alex Duparc legde voorzichtig zijn hand op haar schouder. „Wakker worden, kind. Waarom zit je hier nou?”

Bettina opende haar ogen aarzelend, wist even niet waar ze was en wreef met haar handen over haar gezicht. „Waar was je nou?” mompelde ze. „Ik wachtte tot je thuis zou komen. Het ging allemaal zo akelig vandaag... Waarom ben je zomaar weggelopen?”

„Ga nou maar gauw naar je bed,” klonk het korzelig. „Vooruit, Bettien, en bemoei je er nou maar niet mee. Ik loop heus niet in zeven sloten tegelijk. Ik vind het lief van je, maar het hoeft echt niet. Vooruit, Bettien ga naar bed, dan kan ik het licht

uitdoen. Slaap maar lekker, hoor.”

Bettina was te moe om tegen te spreken. Waarom konden ze toch niet gewoon zeggen wat er aan de hand was? Waarom hoorde ze alleen maar: 'Bemoei je er niet mee' of 'Als Bettina er niet geweest was, dan...'. Ze kon die vreselijke woorden niet vergeten. 'Als Bettina er niet was geweest, dan had ik een ander leven kunnen opbouwen.' Dat had verschrikkelijk pijn gedaan. Ze waren niet zo'n harmonisch gezin geweest, maar ze hoorden toch bij elkaar en Bettina had toch altijd gedacht dat haar vader en moeder van haar hielden. Nee hoor, ze stond haar ouders in de weg. Ze was te veel en verhinderde hen om een ander, beter leven op te bouwen.

Ze had nooit begrepen als ze er weleens over hoorde praten of erover las, waarom kinderen altijd denken dat het hun schuld is als hun ouders gaan scheiden. Ze wist nu hoe vreselijk het was, de ruzies, de verwijten, de vreselijke sfeer en de angst dat je nooit wist of er weer ruzie was als je thuiskwam. Schreeuwen en ruzie was erg, maar dagenlang zwijgen was nog erger. Vader en moeder Duparc waren zo met hun eigen problemen bezig dat ze niet zagen hoe hun enige dochter eraantoe was. Dat ze steeds stiller werd en zich op haar kamer terugtrok. Bettina had een goede vriendin en ze was daar altijd welkom, maar daar wilde ze ook niet meer komen. Milènes moeder, die geruchten had gehoord over het huwelijk van Bettina's ouders, was namelijk te nieuwsgierig, al probeerde ze dit in irritante, zogenaamd tactvolle vragen te verpakken.

„Het is jouw schuld dat Bettien niet meer wil komen,” verweet Milène haar moeder. „Waarom ben je dan ook zo nieuwsgierig? Bemoei je niet met Bettien. Je helpt haar echt niet, hoor.” Waarop Milène, die heel goed had gezien waar de schoen wrong, een weinig tactvolle uitbrander kreeg wegens brutaliteit.

Maar met Bettina ging het niet goed. Ze zat tussen twee mensen van wie ze hield, maar die tegenwoordig dagelijks ruzie hadden en dachten dat ze wijs deden door hun dochter nergens bij te betrekken. Bettientje kon er immers niets aan

doen en moest vooral niet de speelbal tussen haar vader en moeder worden. Het resultaat was dat Bettina ronddoolde, nu ze te veel was geworden. De toestand verwarde haar ook, omdat ze er maar niet achter kon komen waar nou de aanleiding voor al die vijandigheid, de gemene verwijten, het sarcasme en moedwillig onbegrip lag.

Behoudens dat ene gesprek met haar moeder was ze daar niet achtergekomen. De machteloosheid verlamde Bettina steeds meer.

Bettina had haar huiswerkpogingen opgegeven en was weggekropen op de diepe vensterbank. Ze had de overgordijnen beschermend over haar schouders gedrapeerd. Ze had zodoende een riant uitzicht op wat er beneden gebeurde. Ze zag eerst haar vader thuiskomen en toen haar moeder. Nog geen tien minuten later hoorde ze gekibbel en werd er al met deuren gesmeten. Even later scheurde haar vader weg in zijn Mercedes.

Bettina schudde een huivering van zich af. Ze was nog altijd bang dat er eens ongelukken zouden gebeuren als haar ouders op die manier wegreden. Waar zou haar vader vanavond nu weer heengaan?

Ze hoorde haar moeder beneden rommelen en telefoneren. Toen ze zuchtend besloot naar beneden te gaan, hoorde ze Ine Duparc onderaan de trap roepen: „Bettina, ben je boven?” „Ja mam,” riep ze terug. „Ik kom eraan.”

„Laat maar, meisje. Ik ga nog even een paar uurtjes weg. Ik heb wat eten klaargemaakt, dat kun je zo in de magnetron warmen. Ik zie je straks nog wel. Dag.”

„Ja... dag,” zei Bettina kortaf. Ze vroeg niet waar haar moeder dan wel heen ging en hoe laat ze dacht thuis te komen. Zodra ze haar moeder zag vertrekken, kwamen er tranen in Bettina's ogen. Ze wilde dit niet langer, ze kon het niet meer verdragen. Ze droogde haar ogen, liep naar beneden en nam haar jack van de kapstok.

Bettina liep het huis uit. Ze trok de voordeur achter zich dicht, maar bekommerde zich niet om de lichten. Ze begon te

lopen. Zomaar... zonder enig doel.

HOOFDSTUK 2

Ine Duparc had op de avond dat Bettina van huis wegliep een onbestemd gevoel. Er klopte iets niet. Ze voelde zich onrustig en gaf verstrooide antwoorden. De vriendin waarmee ze de avond had doorgebracht, vond het dan ook een opluchting toen Ine zei dat ze vroeg naar huis wilde – hoewel ze sinds het uitbreken van de huiselijke oorlog dat liever vermeed. Voor jeugdvriendin Marion was het toch al niet zo'n genoegen om de geduldige praatpaal voor Ine te zijn en toch Alex, die ze graag mocht, niet voortdurend af te vallen. Het eiste van Marion veel diplomatie en het was uiterst vermoeiend, want het lukte niet echt goed. Tussen strijdende partijen zitten is gemakkelijker dan een van de strijdende, die dan ook nog je beste vriendin is, te moeten kalmeren en dat iedere avond opnieuw. Marion was er dus stilletjes blij mee dat Ine vroeg vertrok.

Het huis maakte een verlaten indruk. Maar waarom brandde er overal licht? Alex zou wel weer laat thuiskomen en Bettina zou wel naar bed zijn, maar ze had toch wel wat lichten uit kunnen doen? In de keuken stond het onaangeroerde eten dat Bettina even in de magnetron had moeten zetten. Niet gegeten, registreerde Ine. Ze liep haastig naar boven en opende de deur van Bettina's kamer. Bettina was er niet, het bed was onbeslapen. Er lag geen briefje op haar bureau, zoals ze gewoon was achter te laten als ze wegging wanneer haar ouders er niet waren – maar dat kwam zelden voor. Ine begon nu werkelijk ongerust te worden. Ze riep Bettina en opende alle deuren, zelfs die naar de kelder leidde. Maar Bettina was niet in huis.

Nu niet meteen in paniek raken, hield Ine zich voor. Ze zal wel bij Milène zijn en de tijd vergeten hebben. Te gek om die mensen bij twaalven uit hun bed te bellen, maar het kan niet anders.